

évfolyam

1938. I-II.

NYAR
MOLNÁR SZEMLE

TÁRSADALOMPOLITIKAI FOLYÓIRAT

Szerkesztőség és kiadóhivatal: XI., Badacsonyi-ut. 8.

Előfizetési díj: Egész évre 20 pengő.

Különböző hőfokú kénes
termálvízzel töltött medencében fürdik

a

Széchenyi gyógyfürdő

II. o. Gőzfürdőjében

Gőzkamra- masszáz - zuhanyok, nagy pihenő terem

Az árak igen mérsékeltek
Külön férfi és női osztály

O. M. T. K. védjegyű

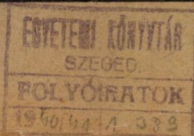
TEJ, VAJ és SAJTOK
A LEGJOBBAK

LIPTÓI helyett mindenki

HORTOBÁGYI JUHTÚRÓT fogyaszt

Országos Magyar Tejszövetkezeti Központ mint szöv.

Budapest, XI. kerület, Horthy Miklós-út 119/121. szám.

MAGYAR MUNKÁS SZEMLE

TÁRSADALOMPOLITIKAI FOLYÓIRAT

A sajtófőnök tájékoztat.

A budapesti napilapok testületének kegyelmes elnöke e hó 5-én ebédet adott, amelyen résztvettek a magyar hírlapírás méltóságos és egyéb című főkorifeusai, főszerkesztők, szerkesztők, lapkiadók és kiadóhivatali igazgatók, no meg a magas kormány sajtóvezérei, élükön Rákóczi Imre sajtófőnökkel.

Ő nagyméltósága üdvözölve a megjelenteket, rámutatott arra, hogy a világháború befejezése óta sokat változott a világ képe és most különösen igen sok jelszó úszik a levegőben. A mai rendkívüli nehéz helyzetben *a sajtó szerepe döntő és nagyfontosságú.* A sajtó nemcsak *a közvélemény visszhangja* és nemcsak a közvélemény egy-egy rétegének hű tükre, hanem *magasztos irányító és vezető tényező is a nemzet életében.* *A sajtónak el kell kerülnie az uszító és demagóg jelszavakat és a kölcsönös megértés jegyében szolgálni kell azokat a célokat, amelyek előreviszik az ország ügyét.*

— Abból a célból — folytatta —, hogy a sajtó ezt a szerepét betölthesse, igen fontos, hogy *a sajtó képviselői egymást megismerjék és a küzdelmeket és harcokat a kölcsönös megbecsülés és lojalitás jegyében vívják meg.* *De szükséges az is, hogy a sajtó mindenkor ismerje a kormány szándékait és tisztában legyen azzal az iránnyal és törekvéssel, amelyet a kormány maga elé tűzött.* Minél szorosabb az együttműködés a sajtó különféle árnyalatai és a kormány között, annál inkább felel meg magasztos hivatásának a magyar sajtó.”

Végül meleg szavakkal *köszöntötte Rákóczi Imre miniszteri tanácsost,* aki körülbelül egy esztendeje vette át a miniszterelnökség sajtóosztályának vezetését és felkérte Rákóczi Imrét, hogy tájékoztassa a megjelenteket mindazokról a kérdésekről, amelyek most napirenden vannak és az egész magyar közvélemény érdeklődésének homlokterében állanak.

A sajtófőnök hosszú beszédben felelt az üdvözlő szavakra, mikor mindenre kiterjedő „tájékoztatást” nyújtott a megjelent sajtónotabilitásoknak, amelynek lényegét alábbiakban ismertetjük, hozzáfűzve saját szerény megjegyzéseinket is.

Azzal kezdte, hogy közel egy esztendeje (tehát pontosan azóta, hogy a sajtófőnök úr irányítja a magyar sajtót!) érezhető, hogy a társadalomnak a szociális és gazdasági biztonság kiépítéséhez szükséges összhangját *akusztikai zavarok* fenyegetik. Különbféle világszemléletek a hazai orgánumokat élesen szembeállítják egymással, vajjon kikerülhető-e még a magyar politikai közélet és közvélemény teljes kettéhasadása?

Az utolsó kérdésre nem-mel kell felenünk és az a felelet önként folyik a fentebbi ténymegállapításból. Azt a bizonyos „társadalmi összhangot” nem a keresztény, nemzeti oldalról bontották meg legelőször, hanem igenis a liberáлизmusban, a demokráciában tetszelgő szélsőbaloldali sajtóberkekből, és hogy ennek legújabbban keresztény oldalról igen erős visszhangja támadt, mely napról-napra erősbödik, annak elsősorban a rosszul irányított sajtóellenőrzés az oka, amely nem látta szükségesnek a szélső baloldali kihívásokat azonnal erős kézzel megfékezni, magára hagyta az ország keresztény, nemzeti alapon álló nagy tömegeit, amelyek végül is kénytelenek voltak saját erejükből védekezni az álliberalizmus és áldemokrácia kiméretlen kirohanásai ellen s lassan erőre kapva, a defenzívából immár felkészülten és jogosultan offenzívába mentek át.

„Nemzetünk és fajtánk magyar világnézete nem lehet a gyűlölet hazafisága”.

Szép mondás sajtófőnök úr, magunk is aláírjuk, de kölcsönösséget követelünk. Mert ezt a tételt nem fogadhatjuk el olyan formában, hogy gyűlölnie csak a baloldalon álióknak szabad mindent, ami magyar, ami keresztény, mi pedig, akik az innesső oldalon állunk, erre a gyűlölködésre csak keresztény megadással, krisztusi szeretettel felelhessünk.

„Vesse ki magából a közvélemény a felelőtleneket és izgatókat!”

Nem úgy van sajtófőnök úr, ezt ne méltóztassék a közvéleményre bízni, errevalók az ügyészség és bíróság.

„Az idegen mintákat, az idétlen és torz terveket elutasítja a magyar közvélemény!”

Tévedni méltóztatik, mert ez az elutasítás már a múlté. És hogy ez így van, annak ismét csak ott fenn kell okát keresni, mert az a keresztény, magyar közvélemény elég soká tűrte el a különféle nemzetközi „izmusoknak” folyton piszkoló, gánecoskodó okvetetlenkedését, várva illetékes helyről a megfelelő megtorlást; de hogy ez semmiképpen nem akart je-

lentkezni kénytelen volt „ellenszert” keresni a maga védelmére és épen nem lehet azon senkinek sem esodálkoznia, ha külföldön bevált módszereknek alkalmazásához folyamodott.

„Nemzeti eszményeinkkel ellentétes világnézetet nem fogadhatunk el!”

Mi is ezt valljuk sajtófőnök úr! De vajjon ki állapítja meg azt, hogy mik ezek a „nemzeti eszmények?” A sajtófőnök úr, vagy pedig a liberális szocialista zsidóság? A mi nemzeti eszményünk Szent István királyunk magyar birodalma, keresztény király, keresztény kormányval és a keresztény magyarság érdekeinek minden téren való legelőbbrehozásával. Kipusztítása minden gaznak, amely ezt az egykor gyönyörű, egységes országot ellepte, életerejét büntetlenül szipolyozza és 30 garasért el is árulja. Ha így gondolta sajtófőnök úr, akkor 8 $\frac{1}{2}$ millió magyar polgártársa szívből jövő üdvözlét kaphatja meg és ez talán mégis többet ér Rákóczi Imrének, mint az ebéden résztvettek egynehányának kétes értékű elismerése.

„Vakmerő víziók, zürzavar és züllés nem kerítheti hatalmába a közvéleményt!”

Ez biztos; egyszer már megtörtént, de azóta okult a keresztény polgárság. Még egy őszirózsás aljasság nem fog sikerülni ebben az országban, a keresztény, nemzeti alapon álló, és az ország lakosságának 95%-át kitevő nagy többség még egyszer nem fogja egykedvűen, közönyösen eltúrní, hogy „liberális, demokrata” esőselék akarjon itt hatalomra jutni.

Amit végezetül a felelőtlen külpolitizálás veszélyéről, barátaink és ellenségeink felelőtlen informálóiról mondott, az nem tartozik reánk, ezt vegye magára a Conti-utca és a körüti liberális sajtó. Mindössze még egyre szeretnők a sajtófőnök úr figyelmét felhívni. A közelmúltban napvilágot látott „*A magyar sajtó igazi arca*” című röpirat, amelyből egy-két passzust szükségesnek tartunk idézni, nagyon lekötelezné a keresztény magyar közvéleményt a sajtófőnök úr, hogy ezekre vonatkozólag is nyilatkoznék.

„1910-ben alapították a „Szombat” című magyarországi zsidó lapot, amelynek eikkírója a következő sorokkal köszöntötte olvasóit:

„Új lapvállalkozások hírének szele fujdogál az országban és a levegő telve van a sajtó elzsidósodásának szólamaival. A kobrának vagy a feketehimlőnek híre nem okozott volna nagyobb ijedelmet, mint egy újabb lapnak megjelenéséről szóló hír, mert a tunya, fösvény és éppen ezért sajnálatosan tehetetlen klerikális fekete sereg emögött mindig a zsidóság újabb térfoglalását látja. És fellármázzák a világot a zsidó sajtó előretörése miatt. Reszketnek a dühtől, mert képtelenek velünk lépést tartani és minden rosszat szemére hánynak a

liberális sajtónak, de dacára ennek mi uraljuk a lelkeket, dacára mindennek, a milliók Magyarországon mégis ezután a zsidó sajtó után igazodnak. Mi teljes büszkeséggel viseljük homlokunkon ezeket a vádakát. Igenis — állítjuk — : a sajtó elzsidósodott. Állítjuk, hogy legnagyobb részben a zsidó szellem a modern haladás megtettesítője. A művelt zsidóság érvényesülési törekvésében azonnal felismerte a sajtó óriási jelentőségét. Az első nagy lapvállalatokat zsidó tőke és zsidó szellem hozta napvilágra. Gombamódra nőttek ki egymásután az egyes ujságok. Állandó rettegés és irigység kísérte ezt az előretörést a reakció barlangjaiban és végül kiabálni és átkozódni kezdett a zsidó sajtó ellen. Már évtizedek óta halljuk a klerikális macskazenét, ez azonban korántsem zavarja a zsidóság előrenyomulását a sajtó terén. Mert mi szükséges a sajtóhoz? Két dolog: Először: Pénz, pénz, pénz; másodsor: Ész, ész és ész. És a fekete lovagoknál ezekből nem igen akad felesleg. Voltaképpen csak szellemi téren nem, mert egy fél püspöknek és egy fél katolikus mágnásnak több a pénze, mint bármely nagyváros összes zsidójának. Az egész zsidó sajtót össze lehetne roppantani, hogyha ennek a rettenetes seregnek a vagyona kilépne egyszer passzivitásából és áldozatok árán harcbamenne. De gyülőletüknél is nagyobb a gőgjük. Jól érzik, hogy a hetedik — értsd a sajtót — nagyhatalom kegyeibe kellene férközniük, azonban ez drága mulatság. Ehhez szív és áldozatkészség kell. Köztudomású, hogy ezen tulajdonságokkal csak a zsidóság rendelkezik. Jól tudják, hogy az emberiség harcai közepette szükség van ennek a hatalmas és rettenetes fegyveróriásnak megszerzésére de ehhez odaát túl lusták és fősvények.”

Egy további fejezetében hivatkozott röpirat ezt mondja:

„Alá kell ásnunk az uralkodó liberális sajtó tekintélyét és állításait határozott tényekkel kell megcáfolnunk. A tárgyalagosság kedvéért megengedhető, hogy a zsidóság számarányának megfelelően az élet minden megnyilvánulásában helyet kapjon, de a leghatározottabb tiltakozást kell bejelentnünk a keresztény-árja kultúra zsidó részről történő befolyásolása ellen. A sajtó urai a szabadság, egyenlőség és testvériség jelmondataiban csalogatják a tömegeket, valójában azonban — ha az okozatokat és a fejleményeket nézzük, a korrupció, a csalás és az erkölestelenség van az ő zászlajukra írva.

Szét kell szakítanunk a nagytőke abszolútizmusát és meg kell teremtenünk azt a magyar nagytőkét, amely hajlandó áldozatokat hozni ezért a sajtóért. Szükséges a keresztény egyházak aktivizmusa. Idézzük a francia *Constans* híres mondatát: „Ha a katolikusok erőteljes védelemre képesek volnának

nak, senki sem merné őket megtámadni." Ugyanezt mondhatjuk az összes keresztény egyházakról is.

Az ujságot ki kell venni a zsidó kalmár kezéből és a kultúra igazi terjesztőinek és apostolainak kell átadni. Oly sajtóvállalatokat kell létesíteni, amely nem a tőkének, hanem az igazi kulturának áll szolgálatában.

A szerkesztőségekben csak erkölcsileg tiszta emberek kaphatnak állást. Az olyan lapoktól, amelyek magukat keresztényeknek vallják, meg kell követelni a keresztény szellemet, mert egyébként aljasabbak és kártékonyabbak a nemzet testen élősöké idegenfajúaknál is. Igazán független és ideális sajtó csak akkor állhat a kultúra szolgálatába, ha a fenntartásához szükséges összeget nem a bankok, kartelek, hanem valóban az olvasók adják össze.

Szükséges megteremteni a nacionalista alapon álló nemzetközi hírszerző ügynökségeket, a keresztény hirdetési gyűjtőirodákat és a keresztény lapszervezeteket.

Mint azt később látni fogjuk, a magyarországi hirlapírók 54%-a zsidó és legtöbbször még érettségije sincs. Például midőn Salgó Ignáctól, a Pester Lloyd fővárosi rovatvezetőjétől egy sajtópere tárgyalásán megkérdezte a tárgyalást vezető bíró, hogy mi a végzettsége, — Salgó Ignác csendesen felelte: *Négy elemi . . .*"

Majd később így folytatja: „1917 december 25-én — majdnem egy esztendővel a világháború befejezése előtt — amikor a legnagyobb szükség lett volna a hősi katonaeszmék propagálására, az Est Leninről írt magasztaló verset:

*„Új Krisztus jött, de oly közel ma még,
hogy fel sem éri ez a nemzedék,
s nem súgja szent érzések percein:
Lenin, Lenin!”*

1918. október 31-én hatásos szavakkal üdvözli az alvilág forradalmát:

„Rombadőlt a bűnök és hazugságok óriási szervezete, amely rabságban tartotta Magyarországot. Az eddigi Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedőlt. Ez a nász mámor, az új erők napja.”

És ez a sajtó, amely annak idején a háború véres kardjától megtépett nemzetről így írt, ez ma, idők fordulásával, 1938-ban, a magyar jobboldalt vádolja azzal, hogy működése nemzetellenes és hogy minden megmozdulása káros az ország életére. Az ezeréves magyar alkotmány és az ezeréves történelmi Magyarország igazi sírásói a cél érdekében ma feltámasztják a multat, melyből azonban szigorúan kihagyják azt a szomorú fejezetet, amelynek ők — és csak is ők — voltak

előkészítői. 1918 november 1-én ugyancsak az Est a következőket írta:

„Az eddigi Magyarország ezeréves épülete ma éjjel összedőlt. Mivel az átalakulás nem történt simán, azért kellett azt forradalmi úton végrehajtani: akadály volt: az uralkodóház és a kormány konok ellenkezése, görcsös és ostoba, elvakult ragaszkodása egy tönkrement, cafatokká tépett multhoz.”

Ez a forradalom az ő forradalmuk volt, hiszen az Est november 18-i száma szerint *Hevesi, budapesti főrabbi mondtta az első imát a köztársaságért a Dohány-utcai zsinagógában.* Keblükre ölelték az Erdélybe bevonuló román marta-lócokat, vezérük Károlyi Mihály és Jászi Oszkár, megtiltotta a Felvidékre indult magyar tisztcsapatnak, hogy *„az erőszak eszközével küzdjenek a cseh légionisták ellen”.* Nem célunk ebben a füzetben hitfelekezeti izgatást elkövetni, ezért idézzük az Est 1918 december 1-én megjelent számában közölt cikket, amey szerint:

„A román nemzetőrség annyira vigyáz a rendre, hogy például, amikor tudomást szerzett arról, hogy egyik gazdag zsidónak két ökrét elhajtották, intézkedett, hogy az elhajtott állatokat azonnal vigyék vissza a tulajdonoshoz.”

A román barátság azóta megszűnt, mint ahogy lenge fátyol takarja a német együttérzést is. Már nem kultúr nép a spanyol félsziget lakossága és megszűnt a Mussolini iránt érzett nagy megbecsülés is abban a pillanatban, amikor az olasz államférfiu saját szavaival cáfolta meg a római főrabbinak azon állítását, hogy ő — már mint Mussolini, — minden kérdésben kikéri a főrabbi tanácsát.

Befejezésül még az idézett röplap végsorait iktatjuk ide:

„A magyar sajtó története bebizonyította, hogy az 1848-ban kivívott sajtószabadság már túlélte önmagát, visszaélt a szabadság magasztos gondolatával, országokat, nemzeteket sikkasztott el és ami megbocsájthatatlan bűne:

kiölte az emberekből a hitet és korrumpálta a fiatal lelkeket.

Az új európai eszmeáramlatok hatása alatt minálunk Magyarországon is mind égetőbben jelentkezik a kivánság, hogy a nemzet egyetemének érdekében drákói törvényekkel szabályozzuk a sajtószabadságot, mert igaza van Mussolininak, amikor azt mondja:

— A sajtószabadság nem arra való, hogy hazátlan bitangok szabad kézzel és büntetlenül gyilkolják le azt a nemzetet, amely otthont és szállást adott nekik . . .”

Ezekhez a szemelvényekhez csak annyit tartunk szükségesnek megjegyezni, hogy csak a legenyhébb „ténymegállapításokat” idéztünk, általános jellegűeket, de ha a sajtófőnök urat netalán érdekelné a dolog, találhat ott olyan hajmeresz-

tő adathalmazt a magyar sajtó bűneiről, hogy szükségesnek látja majd legutóbb tartott tájékoztatóját nagyobb nyilvánosság előtt elismételni s ezen ne általánosságban, hanem „névén nevezve a gyermeket” kikelni mindenféle sajtóbrigan-tizmus, demagógia és destrukció ellen. A mi szerény nézetünk szerint, a *magyar* sajtófőnököknek bizony ez volna legelső kötelessége!

A zsidóság és Szent István Magyarországa

Évek óta foglalkozunk a zsidóság szerepével hazánkban, sok-sok cikkben mutattunk rá azokra a hihetetlenül nagymérvű pusztításokra, amelyeket a zsidóság hatalomra jutásával az országnak és, úgyszólván minden egyes keresztény magyarnak hosszú évtizedeken át okozott, statisztikai adatok megdönthetetlen bizonyítékait sorakoztattuk fel állításaink megerősítésére, felhívtuk ismételten a kormány, a keresztény magyar társadalom számottevő vezetőinek figyelmét arra a szintre jóvátehetetlen rombolásra, amit a zsidó mentalitás úgy anyagiakban, mint lelkiekben véghezvitt és mégsem látjuk nyomát sem annak a sok-sok ígéretnak, amely a törpe kisebbségű zsidóságnak kellő helyére leendő visszaszorítását és a keresztény magyarságnak őt megillető helyére leendő felségítését helyezte kilátásba.

Túlkönnyen vesszük a zsidóságnak minden képzeletet felülmúló elhatalmasodását. A keresztény magyar ma is Pató Pál úr még, fatalista, mint minden keletről jött nemzet, azt tartja, hogy túlélte nemzetünk a török, tatár dúlást, hát ezt a zsid nyavalyát is ép bőrrel megússza. Sajnos, a symptomák nem valami nagyon igazolják ennek a nemtörődömségnek jogos voltát, tagadhatatlan tények bizonyítják, hogy a keresztény magyarság napról-napra tért veszít, visszaszorítja lépésről-lépésre minden téren az egyre falánkabb, kiméletlenebb zsidóság.

Szent István királyunk jubiláris esztendejét ünnepeljük ez évben, az eucharisztikus világkongresszus a keresztény magyar királyok székvárosában fog lezajlani, soha nem látott embertömegek jönnek el hozzánk s azt fogják látni, hogy a

keresztény Magyarország minden számottévő fontos posztóját zsidó tölti be. A politikában zsidó és zsidóbarát keresztények a hangadók, a kereskelem, ipar, hitelélet minden vezető állásában zsidó diktál, a társadalom minden rétegét zsidó érdekelttség szövi át keresztül-kasul, nem tehet senki itt egy lépést sem, anélkül, hogy a „mogen-dove”-ba ne ütközzék.

Hát vaksággal vert meg bennünket a magyarok Istene, hogy nem akarjuk mindezt észrevenni? vagy annyira elfásultunk már, hogy még csak meg sem kíséreljük ezt a szégyenteljes jármót vállainkról lerázni? Annyira beletörődünk már a rabszolgasorsba, hogy a korbácsot suhogtató kezét még meg is csókoljuk? Meddig tűrjük még, hogy minden ideálunkat kigúnyolják, meddig nézzük lethargikus renyhességgel, hogy minden eszménkből, amit szentnek tartottunk, gúny tárgyát csináljanak? Nem akarjuk, vagy már nem is tudjuk meglátani, hogy a végveszedelemnek, az elkerülhetetlen pusztulásnak megyünk neki?

Szerte a nagyvilágban minden józan ítéletű nemzet a legkérlelhetetlenebb nacionalista elvek szerint rendezte be állami életét. Az állami szervezet minden vezető pozíciójából kirekesztették a zsidóságot, sőt nem egy hatalmas ország odáig ment, hogy a közhivatalokból teljesen kizárta. Minden eszközök megragadtak annak érdekében, hogy a zsidóság elhatalmasodását egyszersmindenkorra lehetelenné tegyék s az eredmény rövid pár esztendő alatt már is mutatkozik. Dacára annak, hogy a „liberális” országokban élő hitsorsosok a „zsidóüldözés”-sel teleüvöltötték az egész világot és ezek ellen a nacionalista államok ellen világboykottot igyekeztek megszervezni, a zsidó Internationale minden erőfeszítése és mesterkedése kudarcba fulladt s a világ közönyösen tért napirendre a „zsidó sérelmek” felett.

Sajnos, ennek a tisztogatási folyamatnak is a mi megcsönkített hazánk itta meg a levét. A zsidóság menekült azokból az országokból, ahol a gyors meggazdagodást, sőt a rendes keresetét is lehetelenné tették s nagy tömegei eláraszították Magyarországot, ahol senki és semmi nem állja útját annak, hogy a keresztény lakosságot minden elképzelhető módon és formában kiszípolyozza. Nálunk sem törvény, sem jogszokás, mégcsak társadalom-ethikai elgondolás sem gátolja a zsidót abban, hogy illegális utakon is vagyonhoz, hatalomhoz juthasson. Gondoljunk csak arra a sok száz valuta és hasonló bűncselekményre, amelynek mindenkor és egyedül csak zsidó volt az elkövetője. És ezzel a bűncselekményével a zsidó nemcsak az országnak okozott hatalmas károkat, hanem bűnös úton nagy vagyont szerezve a becsületes, nehéz munkájából vegetáló keresztény magyarsággal szemben lemérhetetlenül

előnyösebb helyzetbe került. Ki törődik ma már azzal, hogy Kohn vagy Grün úr 1—2 esztendőn „külföldön” töltött? Amikor ezek az előkelőségek elhagyják a börtönt, lefricskazzák azt a bizonyos porszemet a kabátjuk ujjáról, felszedik az addig jól eldugott „zsákmányt” és folytatják a harácsolást lelkifurdalás nélkül, zavartalanul. Súlyos ezrekre, milliókra rúg az a kár, amit ezek a sokszor még nyelvünket sem értő „magyar zsidók” az országnak okoztak és okoznak még a jövőben is, mert sajnos a büntető hatóságok olyan tökéletes szervezettel állanak szemben, amelybe csak néha-néha egy véletlen „baleset”, vagy túlfalánk kapzsiság enged pillanatra rövid betekintést és megtorlási lehetőséget.

Hogy gazdaságilag kényre-kegyre ki vagyunk szolgáltatva a zsidóságnak, azt sajnos nem tagadhatja senki! De mi mai cikkünkben nem erről, hanem a zsidóságnak a politikai életben játszott szerepéről, de legfőként a magyar állameszme, a szentistváni Magyarországgal szemben elfoglalt álláspontjáról kívánunk hosszú megfigyeléseink és tapasztalataink alapján szólni.

Azt tudja mindenki, még a zsidóság maga is, hogy államépítő, alkotó és fenntartó képessége egyenlő a nullával. Hiszen, ha másutt nem, de Palesztinában látjuk ennek letagadhatatlanságát. A zsidó lehet adót eltitkoló állampolgár bármely országban, ahol megengedik, hogy kiszipolyozza másvalású emebtrátsait, de soha nem lesz annak az országnak hű fia, vagy, amint valamikor régi, jó időkben mondták, hazafi. Nem érdekli, hogy köztársaság, vagy királyság, liberális vagy diktatórikus hatalom alatt él-e, egy célt ismer, egy eszmére esküszik, a „profit”-ra. Hogy ez a tulajdonsága kizárja azt a lehetőséget, hogy értékes polgára legyen egy országnak, azt hisszük, ehhez kétség nem fér. Az állam szervezete csak annyiban érdekli, hogy élet és vagyonbiztonságot nyújtson neki, minden más jelentéktelen, és haszontalan cifraság neki. Hagyomány, történeti hivatás, stb. ez nem fontos; kormányok, dinasztiai buknák, háborúk, foradalmak dűlnak, embermilliók pusztulnak, országok gazdát eszerélnek, új eszmék hódítanak, új emberek jönnek, mind nem fontos neki, egy érdekli, a profit és a vagyon és élet biztonság. Ahol ezt megkapja, ott ragad, ahol ebből csak egyet megtagadnak tőle, onnan üvöltve menekül. És a keresztény ősi szentistváni Magyarország ennek az értéktelen, megbízhatatlan fajnak lett a rab-szolgája. Ahol a politikában valami csunyaság történt, abban megtaláljuk egész biztosan a zsidóság kezét, panamákat, vesztegetések stb. csak a thalmud berkeiben nőnek. És elszomorító, elesüggesztő valóság, hogy a zsidóság mindenkor elérte

azt, amit akart, még akkor is, ha ennek az akaratnak nyomán erkölcsi és anyagi pusztulása járt sokaknak.

Nézzük végig a magyar politikai életet a kiegyezés óta, szóval azóta, amióta szabaddá tették előre nem látó vezetők ezt az utat is számára. Első perctől igen nagy szerepet játszik és pedig kettőset. A *gazdag* zsidóság mindenkor a hatalom mellé állott, súlyos pénzekkel szerzett nemességet, bárói és egyéb titulusokat, beférkőzött mindenüvé, a legmagasabb pozíciókba is, közben pedig megindult a vesztegetés, a pártkasszákba befizetett nehéz ezrek pedig a választások mérlegét billentették a mindenkori kormány javára. Természetes, hogy nem önzetlen hazafiság vezette őket, kamatostul visszaszedték ezeket a vagyonokat mindenféle koncessziók vagy más milliókat jelentő kedvezmények formájában. A vesztegetések, választási lélekvásárlások és hasonló cselekményeik nem igen nevezhetők erkölcsnemesítő, magasztos célok érdekében történt kísérleteknek, hanem igenis a legaljasabb destrukció volt, az ország jóhírért, a közhivatalnok becsületét ingatta meg.

A zsidóság *szegényebb* rétege sem maradt azonban tétlen. Nyugtalan, elégedetlen és alattomos természete igen gyorsan Marx hangos híveivé tette. A forradalmi szocializmus legelszántabb hirdetői kerültek ki ebből a zsidóságból, amely alulról destrualta, a magyar állameszme egyik, addig igen erős pillérért, az ipari munkásságot. A zsidóságot jellemző hihetetlen szívósságával kiverelkedte magának a jól fizetett összes vezetői állásokat, fent meg nem túrt keresztény *elvtársat*, ennek csak a tömegben, a nyájban volt helye. Ez a kettős destrukció ásta meg elsősorban Nagymagyarország sírját, ez okozta azt a szörnyű bukást, melyet egyszóval Trianon-nak hívunk. Nem Károlyi Mihály, sem más buta keresztény politikus nem oka ennek a rettentő összeomlásnak, csakis a Jársziak, Buchingerek, Kunfiak, no meg a pártkasszákat állandóan megtöltő bankvezérek és iparmágnások.

A magyar politikai mérlegnek ez az egyik oldala, a zsidóság tehertétele, nézzük meg higgadt objektivitással, találunk e valamit a másik oldalon is, amit a zsidóságnak javára írhatnánk?

Nem kívánja azt senki sem tagadni, hogy a ferenc-józsefi idők nagy gazdasági fellendülésében igen nagy szerepet játszott a zsidó nagytőke és vállalkozás. No de viszont, ki látta ezeknek nagy, majdnem kizárólagos hasznát? Csakis a zsidóság. Feltűnő egyébként még valami ezekben a „tejjel-mézzel csurgó” paradicsomi időkben és pedig az, hogy azok a vállalatok, amelyekben keresztény érdekeltségek is szerepeltek, igen rövid idő alatt csúfosan megbuktak, majd ugyanezek a

vállalatok tiszta zsidó kézben rövidesen hatamasan fellendültek és a zsidóságnak hihetetlenül magas hasznot hoztak. A keresztény magyarság ezekben mindenét elvesztette, de nem azért, mert talán vezető szerepet játszott volna e vállalatokban, hiszen csak anyagilag volt érdekelve, hanem elvesztette azért, mert a kereskedelmi, pénzügyi vezetés zsidó kezekben volt, s ezek a mérlegkészítésben oly nagy találékonyságra és ügyességre tettek szert, hogy a legképzettebb keresztény könyvszakértő sem tudott szabálytalanságnak nyomára jutni. De vajjon hogyan lehetséges az mégis, hogy a keresztény érdekeltség befektetése nyomtalanul elveszett s a vállalattól történt kibuktatása után ugyanaz a szintén „tönkrement” zsidóság most már egyedül maradva titokzatos forrásokból eredő tőkével folytatni tudta a vállalat működését, sőt alig 1—2 év múltán abból már búsás jövedelmet is tudott húzni? Hát lehet ezt a zsidóság számláján a „követel” rovatba írni? Alig hisszük!

Másik elismerendő tény az, hogy a gazdasági fellendülés sok-sok ezer embernek, keresztény magyarnak adott kenyeret. De itt is fel kell vetődnie annak a kérdésnek, hogy vajjon megfizette-e a zsidó nagytőke a keresztény munkát oly mértékben, ahogy ezt a búsás haszon alapján megérdemelte volna? Határozott nemmel kell erre felelnünk, hiszen évtizedek óta visszhangzik az ország attól az egyhangú súlyos panasztól, hogy a nagytőke vagyont harácsol söszre, a vállalatok zsidó vezetői számlálatlan ezreket keresnek, a munkásoknak pedig éhbért fizetnek! Lehet-e ezt talán a zsidóság javára elkönyvelni? Ismét csak nemmel felelhetünk! Végül tehát fel kell vetnünk mégis azt a kérdést, tulajdonkép mi hasznát látja hazánk ennek az élősdí, kapzsi emberfajtának? Mi, bármennyire kutatunk mindenfelé, képtelenek vagyunk a legcsekélyebb „enyhítő körülményt” felfedezni.

Szomorúan, fájó szívvel kell megállapítanunk, hogy a magyar, aki állta büszkén, bátran, „*megfogyva bár, de törve nem*” ezer esztendő rettenetes sorscsapásait, egy szalmaszálon, a zsidókérdésen bukik el. Mert, hogy ez lesz a végzete, ha idejében magához nem tér kábulatából, azt számtalan előjel mutatja. Nem várhat senkitől támogatást, csakis önmagára van utalva, ha saját erejéből fel nem támad, hamarosan letűnik a történelem szinpadáról és elsüllyed abba a már megásott sírba, amely körül prédaleső halálos ellenségei, a hullarabló szomszédok és a zsidóság áll bosszúszomjas kárörömmel sorfalat.

Volt idő és alkalom, amikor a magyar zsidóságnak módjában állott volna tenni valamit annak az országnak az érdekében, amelynek buzakalászos gazdag földjéből vagyont

összeharácsolta. A zsidó Internacionálé, az Alliance Israelite révén, a nyugati demokráciák szabadkőművessége útján befolyásolhatta volna a „négyek” hóhérmunkáját Trianonban. Megtette ezt a magyar zsidóság? Nem! Hanem igen is megtette azt, hogy amiért egyik-másik hitsorsosnak megeibálták túlvérmes ifjak a pajeszát, pogrommal, fehér terrorral üvöltötte tele az egész világot és sikerült is ezzel egy ideiglenes gazdasági blokádot a megesonkított koldus Magyarország ellen összekalapálni. Vajjon ezt is javára írjuk-e a magyar zsidóságnak? Mi belefáradtunk már abba, hogy ezekre a kérdésekre válaszoljunk, rábízzuk azt inkább a keresztény, de még a zsidó polgártársainkra is!

Nemrég alkalmunk volt az oláh járom alatt nyögő Erdély egyik vezető magyar politikusával erről az európaszerte nagyon is aktuális kérdéstről eszmecsere-t folytatni, amikor is spontán elismeréssel emlékeztünk meg az erdélyi zsidóság jó magyar érzelmeiről. Finoman mosolyogva adta az illető úr az alábbi választ:

„Naivak vagytok ti ott odaát. Hát azt hiszitek, hogy önzetlen hazafiságból vallja magát az erdélyi zsidó magyarnak? Számítás ez a zsidónál pusztán, és teszi ezt egyes egye-
gul azért, mert a zsidót még a magyarnál is jobban gyűlölik és üldözik nálunk, s így inkább a kisebb rosszat, a kevesebb veszélyt választja, amikor magyarságáért „szenvednie” kell!

Ehhez nincsen hozzátenni valónk, ez a magyarázat mindent megmond.

Egy nagy angol államférfitől származik ez a mondás:

„Pusztulás a sorsa annak az országnak, amelyben a zsidóság arányszáma az 1%-ot meghaladja. Palesztina sem kivétel!”

A 66 milliós Németbirodalomban alig 350.000, Itáliában 44 millió olasz között 50.000 zsidó él. Ezzel szemben az alig 9 milliós csonka hazánkban több mint 500.000 zsidó „tengeti” életét, arányszámuk tehát az 5%-ot is meghaladja

Keresztény magyar testvéreim, gondoljunk arra az angol államférfiúra és cselekedjünk, míg nem késő!

K Ö Z G A Z D A S Á G.

A Budapest Székesfővárosi Községi Takarékpénztár r. t. igazgatósága január 13-án Szendy Károly polgármester, a takarékpénztár elnöke vezetésével tartott ülésén dr. Liptay Lajos vezérigazgató előterjesztése alapján megállapította a takarékpénztár 1937-ik üzletévére vonatkozó mérlegét. *Ebben az évben vezette először mint elnök Szendy Károly polgármester a takarékpénztárt.*

A takarékpénztár elmúlt üzletévének eredményei közül a legkiemelkedőbb az a 30 milliós kötvénykibocsátás és ezzel kapcsolatos hitelnújtás, mellyel a takarékpénztár a székesfővárosnak állt rendelkezésére. További igen nagyjelentőségű eredménye a takarékpénztár 1937-ik üzletévének az, hogy bár a váltótárcájából a 30 milliós kölcsön folytán 21 millió pengő visszafizetésre került, az előző évi 56.5 millióval szemben 50.9 millióban mutatja ki a takarékpénztár ezévi leszámított váltóinak összegét.

Ugyancsak jelentős eredménye a takarékpénztár üzletévének betétállományának tekintélyes emelkedése. A takarékpénztár könyvekre és folyószámlára elhelyezett betétek összege ugyanis az előző évi 86.5 millióról 91.6 millióra emelkedett, amely növekedésnek az igazi jelentősége abban dombodik ki, hogy ez az emelkedés az évben teljes egészében a magánfelek részéről elhelyezett betétekre esik. A takarékpénztár által kezelt összes betétek állománya 104.5 millióra emelkedett. Élénk bizonyítéka ez a takarékpénztár nagyarányú fejlődésének és egyben annak a bizalomnak is, amely a takarékpénztár iránt mindig nagyobb mértékben nyilvánul meg a székesfőváros lakossága részéről.

A takarékpénztár érdekkörébe tartozó két vállalat közül a Budapesti Székesfővárosi Állatvásár Pénzforgalmi r. t., amely a budapesti állatvásárokkal kapcsolatos összes teendőket látja el, a múlt évben 100 millió pengőt meghaladó vásári forgalmat bonyolított le és ennek kapcsán teljes mértékben kielégítette mindazokat a hiteligényeket, amelyek vele szemben az érdekeltségek részéről felmerültek. Üzleti évét ez a vállalat minden tekintetben jó és kielégítő eredménnyel zárta, működésével úgy az érdekeltségeknek, mint a székesfőváros vezetésének is teljes elismerését vívta ki. A takarékpénztár másik vállalata a Parkváros r. t. parcellázási tevékenységének folytatásával jelentős számban és kedvező árban értékesített ez idén is telkeket, ennek a vállalatnak az üzletéve is teljes mértékben kielégítő eredménnyel zárult.

Megnövekedett üzleti forgalmának megfelelően a *személyzeti és dologi kiadások terén kisebb összegű emelkedés* mutatkozik, viszont leírások tekintetében az előző évi 188 ezer pengővel szemben ez évben csak 138 ezer pengő leírás szükségére merült fel, amiből követelések leírására 88 ezer pengő esik.

A takarékpénztár forgalmának nagyarányú emelkedése és üzletkörének kibővülése a *bevételek jelentős emelkedésében* is kifejezésre jut és ilyen módon, dacára a kiadások fentebb indokolt emelkedésének, a *takarékpénztár elmúlt üzletéve az előző évi 339 ezer pengővel szemben 451 ezer pengő tiszta nyereséggel zárult.* A takarékpénztár üzletkörének jelentékeny bővülését a legjobban az igazolja, hogy *mértékének főösszege az előző évi 129 millióval szemben ez évben 172.5 millióra emelkedett.*

A takarékpénztár igazgatósága akként határozott, hogy *ez évben sem javasolja még osztalék fizetését, hanem a kimutatott nyereségből* az alapszabályszerűen egyéb célokra történő levonások után fennmaradó összeget teljes egészében az *intézet tartalékalapjához kívánja csatolni.*

A Salgó-Tarjáni Kőszénbánya R. T. igazgatósága most tartott ülésében megállapította az 1937. évi zárszámadásokat és elhatározta, hogy a f. évi február 24-re egybehivandó rendes évi közgyűlésnek részvényenként 2.— pengő osztalék kifizetését fogja indítványozni.

OFA Holzindustrie A. G., Genf. A társaság jan. hó 21-én tartotta meg Genfben az 1936-37. évi rendes közgyűlését, amely az igazgatósági jelentést és zárszámadásokat egyhangúlag elfogadta és úgy határozott, hogy a kimutatott 101,437 sv. fr. nyereséget új számlára vezeti elő. A már előző évekről áthozott nyereségegyenlegekkel együtt az új üzleti évre áthozott nyereség így összesen 330,214.35 sv. fr. A közgyűlés az igazgatóságot Charles Gonet, a Waadtländischer Forstverband Nyon igazgatója, dr. Rudolf Hofer, a Schweizerische Diskontbank ügyvezetőkomité tagja, dr. René Pfersich, a Schweizerische Diskontbank igazgatója és Oscar Schnabel főkonzul, az Amstelbank ügyvezető igazgatósági tagja, ujonnan választott igazgatósági tagokkal egészítette ki.

A Részvénytársaság Vill. és Közlekedési Vállalatok Számára cég igazgatósága február 8-i ülésében a társaság eddigi vezérigazgató-helyettesét, dr. *Ullmann Andor* urat vezérigazgatóvá nevezte ki, a nemrég váratlanul elhunyt Kovács Izor helyére.

Perutz Testvérek-Pápai Pamutfonógyár részvénytársaság. Hosszú szünet után nagyarányú alapítás történt a textiliparban. Egymillió pengő alaptőkével részvénytársasággá alakult át a pápai *Perutz Testvérek szövő és fonógyára*. Az új vállalat neve *Pápai Pamutfonógyár rt.* és alaptőkéje egymillió pengő, 1000 db. 1000.— P névértékű részvényre oszlik. Az új vállalat átvette a Perutz gyár fonódájának összes aktívait és passzívait és igazgatóságának tagjai: Wiesner Oszkár, Perutz Leo, Felix, Richárd és Arthur.

Az Országos Központi Hitelszövetkezet most tette közzé 1937. üzletévééről szóló vagyonmérlegét, a veszteség-nyereségszámlával együtt. A nyereség felosztása iránt azt a javaslatot teszi az igazgatóság, hogy a 455,957.13 pengő tiszta jövedelemből a rendes tartalékalap, valamint a kamatozó kötvények külön biztosítására rendelt tartalékalap 10—10%-os alapon dotáltassék, a fennmaradó összegből a befizetett „A” sorozatú alapítványi és rendes tagsági üzletrészek után az 1937. évre osztalék fejében 171.791.82 pengő a közgyűlést követő naptól kifizetessék, a fennmaradó 199.973.89 pengőt pedig akként osszák fel, hogy 30%-a, azaz 57.892.17 pengő a falú művelődésének és jólétének előmozdítására irányuló célra fordítottassék. Az igazgatóság felhatalmazást kap arra, hogy a következő évi közgyűlésen val elszámolás kötelezettsége mellett az e célra fordított összegek felhasználása iránt saját hatáskörükben intézkedjék. A további 135.081.72 pengő a rendes tartalékalaphoz vesetoltatik.

A Moktár közgyűlése. A Magyar országos központi takarékpénztár e hó 18-án tartotta meg dr. *Metzler Jenő* vezérigazgató elnöklete alatt 66. évi rendes közgyűlését. Az igazgatóság a közgyűlés elé terjesztett jelentésében a gazdasági viszonyok általansó javulásáról számolt be. Ennek megfelelően a takarékpénztár üzletmenete is kedvezően alakult. Vállalatainak jövedelmezősége is kedvezőbb volt. *A takarékpénztár kamatjövedelmének számottevő emelkedésében is ez jut kifejezésre.* Az intézet üzletének jobb eredménye arra indította az igazgatóságot, *hogy az osztalék felemelésére tegyen a közgyűlésnek javaslatot.* A közgyűlés az igazgatóság összes javaslatait változtatlanul elfogadta és elhatározta, *hogy a kimutatott 939.672.89 pengő nyereségből* részvényenkint 1.20 pengő osztalékot fizet. Az igazgatóságba dr. *Schrecker Károly* egyhangúlag újból megválasztatott. Végül dr. *Mocsáry Sándor* cs. és kir. kamarás indítványára a közgyűlés az igazgatóságnak és a hivatalnoki karnak az eredményért köszönetét fejezte ki.

Dr. KELETI ÉS MURÁNYI
VEGYÉSZETI GYÁR R. T.
Ujpest, Váci-út
75.

Mindennemű
föld, szépített- és vegyifesték.

Különlegességei:
Ólomfehér, ólomcukor, vasoxyd, vasgálic, chromoxyd, lysoform.

A BAEDER ILLATSZERGYÁR R. T.

illatszer, pipereszappan és kozmetikai
készítményei közül különösen ismertek

C A O L A szappan, vitaminos arckrém,
kölnivíz, shampoo,

OVENALL fogkrém, szájviz, fogpor,
fogszappan

LANOLIN szappan

B A B A krém, szappan, hintópor, olaj

Schmoll-pasta magyar gyártmány

FELTEN és GUILLEAUME

SODRONY-ÉS SODRONYKÖTÉLGYÁR R. T.

Budapest, XI., Budafoki-út 60.

TELEFON : 258-880.

SÜRGÖNYCÍM : Telefon Guilleaume Budapest

GYÁRTMÁNYOK :

Gyenge- és erősáramú ólom-
kábelek hozzávaló szerel-
vényekkel.

Villamosvilágítási vezetékek
és zsinórok eredeti „Okolit”
szigetelésű vezetékek.

Telefonzsinórok. Dynamitdró-
tok.

Selyemhuzalok. Lakk-kábelek.

Zománcozott vörösréz-huzalok.

Szigetelő-csővek és ezek
tartozékai.

Gumicsővek.

Gumirozott szigetelőszalag.

Hajlékony szigetelő-tömlők
(„Fug“-csővek)

Hajlékony fémtömlők.

Hajlékony tengelyek.

„Fugolit“ műgyanta - cellozal-
lemezek.

„Fugotex“ műgyanta textil-
lemezek.

„Fug“ jelzésű varnish-papír.

„Fug,“ jelzésű varnish-vászon.

Elektrolitikus vörösréz-, bronz,
sárgaréz-, alumínium- és
aludur-huzalok,-kábelek, ru-
dak és sinek.

Vas és acélsodronykötelek.

Butorrugók.

Gyantás forrasztó-ón, stb. stb.

Sodronyfonatok

Szövetek

Lyukasztott lemezek

Kerítések

Vasbútorok

Telefon : 148—485.

**HUTTER ÉS
SCHRANTZ RT.**

Budapest, X., Gyömrői-út 80. sz.